

"Bede Truth whenever you are speaking; but, 'Make your choice and stick to it till you reach the End."

சத்தியம் உண்மை.—Speak the Truth.

"Black your Nages to a Star."

"The Truth you Sell for Treach."

தம்பியைப்பற்றி : ஆதிசைவம் : சூத்திரம்.

God's Love : Knowledge is Power : On.

சத்தியம் உண்மை.—Satyameva Jayate.

புத்தகம் 12.]

1904-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம்

[இலக்கம் 12.]

CULTIVATE FAITH WITHOUT CREDULITY, INDEPENDENCE WITHOUT ISOLATION AND TOLERANCE WITHOUT INDIFFERENCE.

"The heathen who bows in approbation or awe before the image of an unknown god may be rendering all the worship he knows; but the soul that finds its divinity by knowledge and love has communion of another kind. . . . To know that the greatest men of earth are men who think as I do, but deeper, and see the real as I do, but clearer, who work to the goal that I do, but faster, and serve humanity as I do, but better, that may be an inducement to my humility, but it is also an inspiration to my life."—*The Story of the Mind.* (Goldwin).

"It is easy in the world to live after the world's opinion; it is easy in solitude to live after one's own; but the great man is he who in the midst of the crowd keeps with perfectness the independence of solitude."— *Emerson.*

"I understand that by churning the wheats the Pandits get the whey only while the drivers get the butter."—*Swami Dayananda Saraswati to Sri Ramakrishna Paramahansa.*

"Tolerance means reverence for all the possibilities of truth; it means understanding that she dwells in diverse mansions, and wears vestures of many colours and speaks in strange tongues; it means frank respect for freedom of unwilling conscience against machanic forms, official conventions, social force; it means the charity that is greater than even faith and hope."—*John Morley.*

"ஆரியக்கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணுமிரு."

"அங்கிலாந்தில் வித்திலாகவழங்கும்"

அங்கிலாந்தில் வினாதுமிருக்கின்ற"

அங்கிலாந்தில் வினாதுமிருக்கின்ற"

தென்னாதிபெருங்காதுமிருக்கின்ற."—*திருமொழி.*

"புத்திகெட்டாரது பத்திகெட்டும்" அம்மாதிரி, "விஞ்ஞானமென்பது விவரமாக"

"புத்தி" பென் தம் பத்தியைப் பெரிதும் அக்கதி புத்தியைத் தாதுத்தி பெருநிலைதெனும், புத்தி"

மேய்தாசிரியர் கணி யோசயிப்பவருக்கு, என்னும் புத்தியை உண்மையிடுத்தி புறவா
கித்தவாய்வெண்டும், உப்புத்தியின்வாய் கத்தியத்தின்மீட்டும் பந்தம்வையுக்கித்த உண்மைய
புத்தியிப்பெழுப்பாதுதான் காரியத்தின் மேலாய்வோக காரியமெய்யிப்பே. இந்த உண்மைய
மற்புத்தியை "சூரியக்கூத்தாதுதான் காரியத்தின் கண்ணுபிது"வெண்டும் உண்மைய காரியத்த
உண்மைய பெரித்தகித்தித்தோதினும். என் தாம் "வேதாந்தகிராமம் செய்தென் என்ரு
இவ்வழி உபித்தகித்தி மேலாய்வோகதே! ஜாக்கத! ஜாக்கத!!" வென்று பகாறும்
"சொல்லி அவன் கித்தகித்திக்கு எச்சரிப்பான். அவன் 'புத்தியிப்புத் தவறுபிப்பாதுதான்'
இன்னும் உண்மைய பண்ணிப் பண்ணிப் பகாறும் சொல்லி 'புத்தியத்திப்புத் தவறுபிப்பாதுதான்'
இன்னுக்கும் என்னுக்கும் எவ்வாறும் மறக்கத்தியவதற்கும். ஆகையால் அவன் தன் இன்ன
ருக்குமிகித்தோதிவ பகித்தியாம் ககித்தி காரணத்த உண்மைய இக்குமெழ வையித்தேன்.

"ஈ கித்தெதவையுதான் வெட்டகெளியாதுதான்
குடியித்த கித்திப்ப பழகதுவாகதே:
கித்தாக்குப்பயக்காரன் ககித்தின்வி வெந்திராமம்
என்னவாயி ககித்தித் தவறுபித்தி குடியித்தி."

கத்தியோத்தமயான இந்த உண்மைய மேலாய்வை உண்மைய புறவா காரியத்த காரியத்த. அமெ
ரிக்கா தேசத்தின் காரியமாகும் ஒரு மாதாந்தப் புத்தியிப்பின் எய்துதல் காரியத்த ஒரு
காரி அப்பத்திராக்கிப்ப கித்தாயா வெழுதிப்பித்தித்தேன். "

கத்தியோத்த காரியத்த.

"The idea is prevalent in many circles and is taught by many teachers, especially those of Oriental philo-
sophy, that would we would live the spiritual life, we need to isolate ourselves, give up business and social
duties; that some peculiar and esoteric teaching and methods are necessary for the development of the Higher Life.
'Now' has one of us taught. Soul Culture teaches that we can ascend to the spiritual, and enjoy, the objective life and
thus make it the means of attainment and for the enjoyment of the spiritual life. A philosophy that does not
aspire for this life, and especially that esoteric philosophy which makes him for the daily life of parents, producers and
spend, is not that which the 20th Century needs. By Soul Culture man is made more expressive in this objective
world; he is taught to manifest that which he is in the real Soul life,.....Rishab's teachings that render this present
life of less worth, of less enjoyment, of less expressive, and productive of unworldly and abnormal Soul growth and
do not say Soul Culture. "I say, in the world, but not of it" said the One who was the Flower of manhood. Live
the world! Help the world! Be not subject to the world."

"I am glad to find that this is in harmony with an intelligent and rational interpretation of the Hindu
philosophy. In the October number of the Viveka Chintamani, a Tamil journal published at Madras, India, I find
an account of a "Great Teacher of Vedanta Philosophy." This is told of her teaching: "She said that it was a
she notion that Truth is unobtainable by the ordinary man who has perfumes to live in the world and follow some
religion for a livelihood, though he has cut himself off from the world by his heart of heart. She preached purity
heart and nobility of aspiration to reach the highest truth, —nothing short of Truth absolute, —as the two essential
elements for realizing the higher life; and provided a person has attained to this stage of aspiration, he or she, need
give up family or profession. On the other hand a truly aspiring soul and collective mind will make use of the
advantages of every day to build up a true and noble character, based on the essential truth of things and not on
apparent reality."—Mr. Henry Harrison Brown in 'Hindu'

முன் தக்கமுறையாவித்து. அப்பாவிடம் என்னுடைய வேளியிட்சிச் சொன்னேன், அது அப்பாவிடம் சொன்னதும் தக்காணிகன் சொன்னதும் தான் என்தாம், அதற்குச் சரியாக நடந்து கொண்டதாகவும்தான் என்றும் சொன்னா. ஆனால் நான் பன்னிக்கட்டத்தில் பார்த்தது அதற்குச் சரியாகின்றியே! அவ்வளவு பெரியவனெல்லாம் தப்பச்செய்திருந்தே! இப்போதென்ற செளகரியெல்லாம் காண்கருவருகிற துணைகளையெல்லாம் தான் சொல்லுகிறதானே பிறகு இதன்! எந்தேன், அப்பா அதற்கு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. எனக்கென்னமோ பன்னிக்கட்டத்துக்குப் போவதுகடப் பிடிக்காமலிருந்தது. அதையெல்லாம் பற்றிச் சொல்கிறது சரியாகின்றது. இப்படி பன்னிக்கட்டத்திற்குப் போய் மொத்ததெய்வம் பட்டாசுத்துவருவதென்கிட, விட்டிருந்தது பட்டியெழுப்பும் செவ்விகளையே மென்று என்னதும் பட்டது. அதற்கிடையே அப்பா அடித்து "எனதுவும் கருவியோ! பார்த்துப்பார்த்து பார்த்ததெல்லாம் அடிக்கடிவிளத்த போய்க்கிச் சந்திக்கொன்!" என்கிறான். எனக்கு அப்பாவிடம் சொல்லி மனத்திடத்துவரும் பன்னிக்கட்டத்தில் நான் பார்த்ததையும் போலித்துப்பார்த்து "மொப்பொல்லிக்கட்டாது" என்று சொல்வதுமேயானதும், "இந்தக்காலத்தில் மொப்பொல்லாமல் துர் இருக்கிறார்கள!" என்று அந்தையும் பாட்டியும் அடிக்கடி முணுமுணுத்துக் கொல்லிவந்தது சரிதானென்று நினைக்கும்படியாவிருந்தது. "மொப்பொல்லாமலாதுமே?" என்று முன்னாசத்துப்பாட்டி சொல்லிவிருக்க "மொப்பொல்லாமல் வாழாமா?" என்று இக்காலத்துப்பாட்டி சொல்கிறதே. அம்மா அப்பா தேடிக் அவன் அதைச்சொல்லிப் பார்த்துத்தான் அது எந்தப்பொய் மென்றே கேள்விப்பிடுகிறதேன். இப்போ பன்னிக்கட்டியோவருவதில் நான் பார்த்தமட்டிலும் மொப்பய்யுதிருமேயென்றதானேமென்று நினைக்கும்படியாவிந்தது. இந்த எண்ணம் கொஞ்சகாலதான் என் மனத்திலிருந்தது. என்னென்று என் தாயர் "எந்தியெழுப்பம்" என்று அடித்துக் கொல்லிவந்ததுமேயன்றி பாட்டி சொல்கிற மொப்பெல்லாம் மெளரியிட்டு எல்லையன் எதும் அவனைத்தப்பாத்ததும் எனக்கு என்னும் குறையத்தில் வந்தது. வாயும் இந்தப்பொய் வேஷக்களையெல்லாம் வேளியிடக்கட்டியெல்லையென்று எனக்குத்தொன்றிற்று. துணைகளிடிகே இதைமெல்லாம் தெரிவப்படுத்தியெல்லையென்று பார்த்திதேன். எத்தியார் அடிப்பாடுமென்று பயமாவிருந்தது. அப்பாவும் அதுகடாதசரியென்று சொன்னான். இவையெல்லாச்சென்னும் "புறங்கதல் குற்றமென்னுர். பிளங்கதலேயென்பட்டால் குற்றமில்லையாம். ஆனால் என்னக்குட்டியாச்சே பன்னிக்களம் எழுதலாதேயென்று பார்த்திதேன். என் தங்கதையும் காணும் பிடிக்கொண்டிருக்கையில், நான் என் குறையைமெல்லாம் சொன்னும் இருவருமேயே பிடிக்கொண்டிருக்கின்ற என்னைக்குகட்டி எல்லா மொப்பொல்லாமல் விததனை மோதலும் எழுதிக்கொண்டு வந்தேன் அன்னப்பார்த்து இதைச் சரியெடுத்தியெழுதிக்கொடுத்தான். இவ்வளவு அன்னுதவென்கு எழுதலாததானதான் இதைமெல்லாம் கண்டெழுதிக்கொடுத்தான் என்போலும் இதை மெய்க்குது அன்னப்பா சொல்லான். இதற்கு அன்னையும் அக்கையும் சரியென்று கண்டித்தார்கள். எனும் இதன்மேயே எனக்கு அன்னு சொடுத்த எண்ணம் சொல்லென்னென்பெழுத்துப் போடச்செய்தித்தேன்.

இப்படிக்கு,

உண்ணமயின்ன உற்பாநிண்டம்.

THE ILIAD OF HOMER.

ஹோமர் என்னும் மகாகவி பாடிய

இனியயுத்தம்.

முதற்காண்டம்.

(மேலது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

96. வேந்தர் மட்டும்தான் கிங்குந் தாங்கியாரும்
எதிற் கொத்தநாற்று லயந்தோ ளுளக்கும்க்கி
எத்தனை புகழோனோன் சிறுவருமையிடுத்து
வாய்த்தி முகையெனக் கோங்குமிடுந்து யாநா.

[இ-ள்.] அரசன், மற்றச் சமரோரும் கிரக்பென்தும் பெண்ணை தவிர்த்துவிட்டத
யிதனுடையதேம் முறையையென்து என்னுதையனே சீ தவிர்த்து அகன் பழையிடுக. அங்கென
தெய் அரசனுடையமே பகைகொண்டதே; கெளரிமுறும் சிறுவர்படு வாய்ப்பின் உகையென்க
தாசன் குணமிட தடவி கற்றுமென்பதற் சிறையென்க.

97. ஊனங் கொழுமாண்டார் வலியுளம் வானமாதின்
நானம் தனயுஞ் சாதனச் சமரிகெய்தம்
"மேனியி வரிசையெல்லம் விசிற்துர்பதாமேத்
தானம் தெரியலென்தம் வலியிற் கொவனக்கு.

[இ-ள்.] உண்வலி, அங்கென சீதெய்க்க போய் பெருகப்பெற் சதிரையுடை உள்
தெய்வம்கையின் வலித்திப் பிறதக ளுளக்குட். ஆனம் வுதத்திற் பெருக்கடிவ வார்த பெருமை
கென்கொன் வலியென் சொகென்கவையாம். ஆயினும் அகய்வலும் உள்துற் குறையவனம்பே
உகத்தெய்வென்க ஒருகுடை கிழைஞ் சூழற் அரசன்கொன்

98. ஆதனாங்குய்தாறு மசமகிற் கொருதய்ப்பதேத்
நிதந முரிமையோடு வலிதயுஞ் சொனாந்
ஆனம் புகழுவன வகைகிததேத்துக்கொன்
தரும்கிளென்த னுருகென் தலிப்பய்யானே.

[இ-ள்.] ஆதனாங்குயெ கெளரிமுறும் ஒருமனப்படு செத்தா உதொத்த தாசன்
தலியுளம் அகிலென் வலியுய் ஒத்ததொனது தலியுளம் பெருகப்படு வார்தொன், அரசன்
உள் சொத்தா சீ ஆகிக் கொவ்வயா, அங்கென் சொத்தா வன் ஆகி விடுகென்க;

99. மருகும் வடகருத்தாராய் உன்னிற் குத்தத்தெய்வம்
ஒருவகிற் பெருகையாங்கு மேனாநிசைவொருத்
இருமையக் கெளரியும் நிழத்தித் தருவதாயிவ
அரிமய்கெளரியா தவர்கன் வகையுத்தே.

[இ-ள்.] வடுகவட சொகென்கென்கொன் குறையகி சீதென்கென்த் கடுகவட முத்
தாருகுவதற் கெளரிய பெருகையத்தருத் துயிப்பதா வகையுத்தி மேன்கக பெற் அங்கென
ய் இத்தொகுமே ஒருவியதம் ஆத. ஆதனம் அப்பெய்ய சொகென்கு வகைய சொகென்
தொகென் வாய்த்துன்கொன், வகையுத்தே.

2. கையெடுத்தி வாதசித்தியின் காலியமென்ன முடிந்துபோச்சு
மாயபோய வேலுமென்ன மன்னியிழந்து மறைத்துபோச்சு
ஆயசித்திக னென்னம்பார்த்த ஆகாசமென்னம் கிட்டுப்போச்சு
மாயெடுத்த கையாங்கொண்ட மனஞ்ஞான்றும்மிட் டோடிய்போச்சு,
(அளவதப் பிள்ளையானே ஞஞ்ஞயே.)
3. போகவிடுகல் மாயபோகக்கல் கைதத்திப்பட்டவை யெரிந்துபோச்சு
போகபோக்கியுக்கல் புன்சொன்மொழிகள் புணர்ந்தையதொடு பறந்துபோச்சு
மோகலோபமெடு க்ரோதயாச்சரியம், கூட்டுகெழும் த விரிந்துபோச்சு
போக்குவாயுக் கிடயின்னாய் புண்ணியபாபுகள்கிட்டு டோடிய்போச்சு,
(அளவதப் பிள்ளையானே ஞஞ்ஞயே.)
4. அதுகிலார்களு மத் தப்பேச்சு
மதுமையோடியும்படி பொன்னுப்போச்சு
வருகையெருகையெனும் வாய்ப்பேச்சுப்போச்சு
அதுருணபூசாருணவடிவமு வெட்டவெளிமாய் கிட்டுப்போச்சு,
(அளவதப் பிள்ளையானே ஞஞ்ஞயே.)
5. உன்சிலாமத்தது மூருக் கிளப்பிமயாச்சு
கன்னுடியென் தகண்டோர் மத்திதையின்மறைபேசுதுமாச்சு
என்னுக்குளென்னென்பேசுகிருத்த தும்போச்சு
கன்னுக்குக்காசபனமெனுமேயெனத் தேடிநின்றவந்தக் காணமும்போச்சு,
(அளவதப் பிள்ளையானே ஞஞ்ஞயே.)

II. ஓளி ய்க்கும்.

6. அகத்தின்சிலாக்காணுன் முகத்தின்சிலாம்பார்த்தான்
மகத்தின்சிலாம்பெத்த மாய்கையின்செங்கையதப்பா
இகத்தின்சிலாமெல்லாமுன்னகத்தின்சிலாறுதபோல
முகத்தின்சிலாமென்னம் அகத்தின்சிலாறுதகன்னே,
(அளவதப் பிள்ளையானே ஞஞ்ஞயே.)
7. பழுதுள்ளபாண்டத்தினுள்ளே பொன்னையவத் தருக்கினுதும்
பழுதுள்ளபாண்டத்தின்மய்டி உருகினபொன்ன தினெட்டா
தழுதுள்ளக்ககாரத்தயின்னப் பழுத்தினெட்டாதுமாரே
தொழுதுள்ளேயாளியுக்கன்னன் வெளிபிற்பொடும்வேஷம்மேதே,
(அளவதப் பிள்ளையானே ஞஞ்ஞயே.)
8. அகெதுப் பட்டிப்பெட்டிப் பொன்னு
ளதெத்துப்பா ரெப்படியிருக்கு?
ளதெத்ததப்பாக்கையநிபாச் செம்பென்றிகழந்ததைத் தீன்யாச்
படுத்தகதப்பாக்கெயநிபாச் உகத்தகததாநாத்திடு மெடுதவாச்,
(அளவதப் பிள்ளையானே ஞஞ்ஞயே.)

III. வெளியுத்தரம்.

www.uptodate.com

மீ. தங்கவேலு என்பவருடைய பெயர்

“He that doeth my Father's will, he is my mother and sister and brother” *John 14:19*

called, **SIDDHAS**. The head of this school is the great and immortal Saint Tirumozhi. He mentions seven others who attached to Masterhood with him. They were all great sages including the four greatest of all Rishis (1) கந்தர்வர், (2) ஸ்ரீராமர், (3) ஸ்ரீகிருஷ்ணர், (4) ஸ்ரீமதுரேகா, (5) ஸ்ரீமதுரேகா, (6) ஸ்ரீமதுரேகா, and (7) ஸ்ரீமதுரேகா who with himself form eight in all.

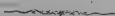
சாந்திநிலை—refers to **சாந்திநிலை**. The six main nervous centres according to ancient Hindu Psychology, by learning to concentrate in and control each of which step by step, and all in the end, one attains to complete control over the self and is able by will power to be at-one-with-God or enter into **Samadhi** which is a realisation of the merging of the human will in the divine will. This and the next two stanzas describe the effect of that supreme concentration which is the Supreme Source of Human Existence.

சாந்திநிலை—Refers to the seven mental states in the upward and downward course of evolution with man as the starting point; they include all grades of heavens or hells. What we call objective life is psychologically only a subjective state, if one could see sufficiently deep into it.

சாந்திநிலை—Allusion to **சாந்திநிலை**, **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை**. The Smile of God is the heavenly fire that has the power of burning the most subtle mental attachment to the things of the three worlds. Body is but a manifestation of mind, as mind is a manifestation of the spiritual body, which is only a reflection of God in a pure and stainless mind.

சாந்திநிலை—an expression of **சாந்திநிலை**, **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை** **சாந்திநிலை**. With the transcending of the **Periaval** **சாந்திநிலை**, which is often worshipped as **Sakti** in various forms, you enter into "the Peace that passeth all understanding" or **சாந்திநிலை** the highest state of unity with Godhead, where all traces of individuality fall to the ground, and the soul completely loses bodily consciousness. Some adepts who have devoted themselves entirely to the practice of this **Niyam** or **Samadhi**, are so over-powered by the enthralling feeling of this and peace they have entered into, that they immediately return to it, by their own will power, in which by constant practice they are able to remain for months and sometimes only rarely for years together. As their bodies will not fall off unless they die, (they having conquered Death,) they remain in what apparently is a state of suspended animation, but really their body is, as it were, a spiritual Dynamo and storage battery which is fully charged with spiritual magnetism and Power. With their body force is to do. "Let there be light," He said, "and there was light," He saying literally true words. For they are at-one-with-Him in that state; and their flesh by the working of the subtle spiritual Powers in them has really—every corporeal and animal part of it—become

temple of God, the glode of the spirit "in man." By a series of "transform" going on for how many years, we know not, (and it need excite no wonder or belief in us if the tale tells them in hundreds or even in thousands of years, these Great Ones have in every sense conquered time by extreme adaptability (the mere reflex action to all and every state of environment), their body and all that constitute it have become so very powerful Chemical Agents and Magnetic Centers, that they can work wonders in the Chemical, Physical and Spiritual world and they be siddhas they resort to mechanical methods also. In all that they do there nothing super-natural, though to our extremely limited vision, it may appear to be so. We are pushing apace no doubt, but the distance is still very very long for us human mortals, to reach the goal. They have already discovered radium and helium and more recently "argon and its associates" which Professor D. Menckel mentions as "the recently discovered constituents of the atmosphere." We are approaching the time when the wisest and greatest amongst the scientific discoverers and investigators will dimly perceive that "Quintessence" and "Quintessence" are not mere myths and imaginations of fancy but as real as the solid earth and the expansive ocean or the all-covering atmosphere and the all-prevailing ether amidst which we live. But the "argon of atmosphere" is not the "Quintessence". "Hoh" Scientists must mount higher and still higher before he reaches the place, whereafter these great perfect Souls or Siddha Paramas, as we call them, handle these subtle, invisible substances to build up what they want, just as we handle bricks and stone and mortar for the purposes of our earthly architecture. We lag behind, no doubt, but our watchword and battle-cry is "Excelsior!" Mankind must progress and success is theirs in the end if they but faithfully march under this Banner and fail or falter not. Many may and will fall in the way, but their places will not for long be vacant and the spirit of Progress must and will go on and on, further and still further on until they enter the "Wicket-gate" and "Narrow-way", whence the march is to be resumed in single file. "Each man for himself and God for all" is a motto which can be rightly interpreted and applied to them only there, i.e. on the other side, beyond the wicket-gate, where man has become transformed into Spirit and affirms of himself truly "I am Spirit" as Jesus did, which is but an echo of what from Eternity is vibrating unceasingly in the Orient, "Aham Brahmasmi."

14. Menckel says: "The discovery of radium and helium, and more recently 'argon and its associates' which Professor D. Menckel mentions as 'the recently discovered constituents of the atmosphere.' We are approaching the time when the wisest and greatest amongst the scientific discoverers and investigators will dimly perceive that 'Quintessence' and 'Quintessence' are not mere myths and imaginations of fancy but as real as the solid earth and the expansive ocean or the all-covering atmosphere and the all-prevailing ether amidst which we live. But the 'argon of atmosphere' is not the 'Quintessence'." "Hoh" Scientists must mount higher and still higher before he reaches the place, whereafter these great perfect Souls or Siddha Paramas, as we call them, handle these subtle, invisible substances to build up what they want, just as we handle bricks and stone and mortar for the purposes of our earthly architecture. We lag behind, no doubt, but our watchword and battle-cry is "Excelsior!" Mankind must progress and success is theirs in the end if they but faithfully march under this Banner and fail or falter not. Many may and will fall in the way, but their places will not for long be vacant and the spirit of Progress must and will go on and on, further and still further on until they enter the "Wicket-gate" and "Narrow-way", whence the march is to be resumed in single file. "Each man for himself and God for all" is a motto which can be rightly interpreted and applied to them only there, i.e. on the other side, beyond the wicket-gate, where man has become transformed into Spirit and affirms of himself truly "I am Spirit" as Jesus did, which is but an echo of what from Eternity is vibrating unceasingly in the Orient, "Aham Brahmasmi."

The + Secret of Thought-Power.

"Thought-Power is not the intellectual power manifested in thinking *ABOUT* anything, but the psychic power which is generated by Thinking *IT*."—Richard Mart, in the New PSYCHOLOGY.

The Science and art of generating, conserving, and using Thought-Power as a means to an end—that end being no less than the realisation of God and attainment of "Immortality in the flesh" is called the Yoga system. It springs from the same roots in the idea of Evolution, which to the Hindu is to its 'science' deepest in the West: "an instance of generalisation which embraces all existence."

"Yoga from the root yug—'to join,' 'to yoke together' (derivative Eng. Yoke, lat. jugum.) is a system of psycho-physical culture highly esteemed in India. Divided into two methods:— (i) Hatha Yoga, which aims at the subjugation of the mental processes by control of the senses. (ii) Raja Yoga which seeks to establish entire self-control by exercise of the will. The two schools established on these principles are at variance. They both however recognise the singular fact of the interaction between brain and lung processes—the systole and diastole of the lungs and brain lobes being synchronous and commensurate with one another. But whereas the Hatha Yoga seeks to control the mind through the brain by regulating the breath, the Raja Yoga effects both mental and physical control by the exercise of the will power. The Hatha system is called "Lopping the Branches," and the Raja system is called "Feeding the Roots." The physiological facts at the back of this system of psycho-physical culture are of surpassing interest. It has been shown that the slower and deeper the breath may be, the slower and steadier is the action of the brain, and the less is the combustion of tissue throughout the system—all of which is conducive to placidity of thought and feeling and thus to longevity. Passion which excites the brain also renders the breathing short and rapid, and largely increases the waste of tissue, leaving its crevices and scars in the face—(often referred to as *கை நெருக்கம்*). The deep thinker breathes deeply and slowly; the fearful man breathes with difficulty, and experiences a tightness in the chest; a man in doubt will momentarily hold his breath. A difference of the length of breath may even be observed when thinking of different colours. The Yoga system generally may be called a process of co-ordination of faculty."

"An English friend who has made a lifelong study of the literature of the East."
[We will take up the study of this question from a practical point of view, as we proceed.]

இதன்க்கீழ்.

"பாவனா மாதிரி சந்திப்பு நயம்."

(உண்மையிலிருந்து ஒர் தத்துவப் பகுதி கொடுக்கப்படுகிறது)

I. The Prelude.—முதல் பகுதி

"மனத்தின் மூலத்திலிருந்து மனத்தின் மூலம்
மனத்தின் மூலத்திலிருந்து மனத்தின் மூலம்
மனத்தின் மூலத்திலிருந்து மனத்தின் மூலம்
மனத்தின் மூலத்திலிருந்து மனத்தின் மூலம்" (திருமுருகர்.)

* Of David Christie Murray who captures some of the realness of the New Thought following in the Weekly. + especially may advantageously read, mark, and inwardly digest "The Will to Believe" essay by Professor W. James of the Harvard University.

“அப்பா குழந்தை! சீரென் பரமுதாப்தமக்குஞ்சுப் காலொருந் முடம்பெய்து விடுகின்றேன்” என்று தவளுசெய்யவன் போல் ஸ்ரீமதடி தவித்துத்தடிக்கிறும் உதவிக்கொடுக்கும் சங்கடமென்ன சொத்து! இந்நா லெந்தித்தம் போகெனேன்!”

இப்படி சொன்னால் ஒரு சிவப்புகுடி. அவருடைய முகவி³⁶ தந்தையும் ஒரு வேளையையும் ஸ்ரீமதிபா தாத்தியமாவின்லி. அவருடைய திருமுடிமண்டலம் அபிசகத்திற் றிட்டு ஆனந்த சமுத்திரமாய் திருப்பங்கடவித் திறத்த அபிதலையெழியும் புரையுண்ட போல் தண்ணலியெழியும் கின்னெனத் திறத்த தோகித்தவ. அவரது சந்தைப் பிடிமெலி தெனோல் கிளக்கும் சந்தையுப விவாசயாத் தோன்றிபது. இவர் கிளித்துப் பிடிபு புருஷினை அகல்கொழைந்த வேளா அராததயின்லி வடிவமாய் கிளங்கினும் “காலியவாய் கண் காதலிப் போடுமென்” என்ற முடவன் சொன்னுக்கொய இந்த அகா கதயின்லி அந்த திவ்ய புருஷனாய்க் கெவியம் செய்பாது தன் சித்திரமெதனக்கு³⁷ கொள் ளாக போனசயாதினில் இருப்பவன்போல் சமயா திருத்தான்.

“அப்பா குழந்தை! அடே என்னொருந் கண்டாள்! உன்னைத்தானடா அப்பா எனையுக்கிறேன்! என்னையறியாயா?!” எனித்த மெனனம்!” என்று தோன்றித்தடி அன் திபாடனைத்த உச்செனாக்கி உடம்பென்கார் தடவிக் கொடுத்து, என்னின் தண்ணீர்மென் அன் டயான் அன்வாரததக்குழந்தையை, தன் பெற்றெடுத்தப் பரிதொடுத்த பிள்ளைய மிட்மிம் துழைதல் என்படி அன்புக்கு அந்த மனைத்துத் தழுவி வச்செனாக்கி வட்டிக்கொண்டடி குழந்தையிடு முத்தகுத்தாய்க் கண்ணாவிட்டுக் கனாகத் துளக்காட்டி கித்தினா அப்படி அந்த சிவப்புகுடிப் மேதாஞ் விவாசயாத் தோன்றிய அன்வாரததக்குழந்தையை அழைக்கென் தம் திருக்கென் தம் பாராயக் கட்டியனைத்துக்கனாக்குவி திருபாசோக்கமுற்ற அவினக்கெனிக் கொண்டு ஸ்ரீ. அப்பொழுது ஐந்த மபதாதாத அருப்பாவன் ஒருவன் தடிவந்த அவினக் கவித்துகொண்டுகூத்த தேஜோமயமான திவ்யபுருஷனாய்க் கெவியம் செய்பாது அவன் சமுத் தந்தக் கட்டிக்கொண்டு தெய்வி அவன் காதில் “அப்பா ஐயோ வந்திருந்தா” என்ற மழலை ளாளுத குகையெழியால் ஸ்ரீமதடிவாத்த அவின கிதிப்பிக்கக்கொய்தான். அவன் கன்னித் தும் மயக்கத்தெவியம் “யா? என்னசெய்தி? யன் எழுப்பியீர்கள்?” என்று கிராபித் தடிவாக்கத்தி திவ்யதேஜோமயமாய்க் கவித்துவந்த ஜோதிஸானது, இருனில் உருக்கொண்டு கிளக்கும் கட்டைபோல், அருள்வடிவிகொண்டு, தாக் “பத்தியென்கிளக்கட்டான்” என்பது திவ்ய, புண்டரீகத்தன் கெவியக்கி இக்கைக்கும பண்டரீபுத்திம் கிளவாய் என்று திருக்கெவியக்கொண்டு உத்தர்குழக்குத் தரி. தாமசிற்கும் பாணனோக்கல் வேஷக்கொண்ட மவன் னைவத்தமவருமாயி, தானிருப்பது “திருவிருட்டம்” என்பது கிளக்கத் திருமாமழி³⁸ னுதி அதி பெய்தேதாடி ஆதாவாட் கெவாத்தனைக் கெழித்த தாக் ஒரு பத்தன்என் தம் போகாதனை ஸ்ரீமதிசெனையையும், கொளுதையின் ஒத்தானையின் திவ்யமாயுதழும்புமாயும், ஆனந்தத் தம்மொழிவினானையெத்து வந்த வடிவ, போகாதகயோகமென்ற அபிப்பாதி³⁹யாகா கெவா⁴⁰ னுயினி “எனக்கென தெரியுமடா! என்வாவுக்கென்பவக்கத்த!” என்று உன் னென⁴¹யுதித்து அவருக்கு உபாயவாது⁴² தென்கெவியமாய் வாதனைக்கொண்டி கிள

